

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 29. junija 2017*

„Predhodno odločanje — Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah — Okvirni sklep 2002/584/PNZ — Evropski nalog za prijetje in postopek predaje med državami članicami — Razlogi za fakultativno neizvršitev — Člen 4, točka 6 — Zaveza izvršitvene države članice, da bo kazen izvršila v skladu s svojim nacionalnim pravom — Izvajanje — Obveznost skladne razlage“

V zadevi C-579/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) z odločbo z dne 30. oktobra 2015, ki je na Sodišče prispela 6. novembra 2015, v postopku za izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan zoper

Daniela Adama Popławskiego,

ob udeležbi

Openbaar Ministerie,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça, predsednik senata, A. Tizzano, podpredsednik Sodišča v funkciji sodnika petega senata, M. Berger (poročevalka), sodnica, A. Borg Barthet in F. Biltgen, sodnika,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. septembra 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za D. A. Popławskiego P. J. Verbeek, odvetnik,
- za Openbaar Ministerie K. van der Schaft in J. Asbroek,
- za nizozemsko vlado K. Bulterman, B. Koopman in J. Langer, agenti,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za Evropsko komisijo R. Troosters in S. Grünheid, agenta,

* Jezik postopka: nizozemščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 15. februarja 2017

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru izvršitve – na Nizozemskem – evropskega naloga za prijetje (v nadaljevanju: ENP), ki ga je Sąd Rejonowy w Poznaniu (okrožno sodišče v Poznaniu, Poljska) izdal zoper Daniela Adama Popławskega za izvršitev njegove zaporne kazni na Poljskem.

Pravni okvir

Pravo Unije

Okvirni sklep 2002/584

- 3 V uvodnih izjavah 6 in 11 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:

„(6) [ENP], kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je ‚temeljni kamen‘ pravosodnega sodelovanja.

[...]

(11) V odnosih med državami članicami naj bi [ENP] zamenjal vse prejšnje dokumente o izročitvi, vključno z vsemi določbami Naslova III Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma [z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah (UL 2000, L 239, str. 19), ki je bila podpisana 19. junija 1990 in je začela veljati 26. marca 1995] v delih, v katerih ta ureja izročitev oseb.“
- 4 Člen 1, točka 2, tega okvirnega sklepa določa:

„Države članice izvršijo vsak [ENP] na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.“
- 5 Člen 4 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Razlogi za fakultativno neizvršitev [ENP]“, določa:

„Izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev [ENP]:

[...]

6. če je [ENP] izdan zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti[, kadar] se zahtevana oseba nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države in se ta država zaveže, da bo izvršila kazen ali ukrep v skladu s svojim notranjim pravom.

[...]“

Okvirni sklep 2008/909/PNZ

- 6 Člen 28 Okvirnega sklepa Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL 2008, L 327, str. 27), naslovljen „Prehodna določba“, določa:

„1. Zaposila, prejeta pred 5. decembrom 2011, še naprej urejajo obstoječi pravni instrumenti o premestitvi obsojenih oseb. Zaposila, prejeta po tem datumu, pa se obravnavajo v skladu s pravili, ki jih države članice sprejmejo na podlagi tega okvirnega sklepa.

2. Vendar pa lahko vsaka država članica ob sprejetju tega okvirnega sklepa poda izjavo, v kateri navede, da bo kot odreditvena država in država izvršitve v primerih, ko se pravnomočna sodba izda pred datumom, ki ga določi, še naprej uporabljala obstoječe pravne instrumente o premestitvi obsojenih oseb, ki so se uporabljali pred 5. decembrom 2011. Če je takšna izjava podana, se ti instrumenti v takšnih primerih uporabljajo v razmerju do vseh ostalih držav članic ne glede na to, ali so podale enako izjavo ali ne. Ta datum ne sme biti poznejši od 5. decembra 2011. Navedena izjava se objavi v *Uradnem listu Evropske unije*. Takšno izjavo je mogoče kadar koli umakniti.“

Nizozemsko pravo

- 7 Člen 6 Overleveringswet (zakon o predaji) z dne 29. aprila 2004 (Stb. 2004, št. 195), s katerim je bil v nizozemsko pravo prenesen Okvirni sklep 2002/584, v različici, ki se je uporabljala do uveljavitve nizozemskih določb o izvajanju Okvirnega sklepa 2008/909 (v nadaljevanju: OLV), je določal:

„1. Predaja nizozemskega državljana se lahko dovoli, če se zahteva zaradi preiskave zoper njega in če je po mnenju izvršitvenega pravosodnega organa zagotovljeno, da bo, če bo obsojen na nepogojno zaporno kazen v odreditveni državi članici zaradi dejanj, za katera se predaja lahko dovoli, to kazen lahko prestajal na Nizozemskem.

2. Predaja nizozemskega državljana ni dovoljena, če se ta predaja zahteva zaradi izvršitve zaporne kazni, ki mu je bila izrečena s pravnomočno sodno odločbo.

3. Državno tožilstvo v primeru zavrnitve predaje, ki temelji izključno na določbah člena 6(2) [...], obvesti odreditveni pravosodni organ, da je pripravljeno prevzeti izvršitev sodbe v skladu s postopkom iz člena 11 Konvencije o transferju obsojenih oseb[, podpisane 21. marca 1983 v Strasbourgu,] ali na podlagi druge veljavne mednarodne pogodbe.

4. Državno tožilstvo nemudoma obvesti našega ministra [...] o vsaki zavrnitvi predaje, sporočeni z izjavo iz odstavka 3, v skladu s katero je Nizozemska pripravljena prevzeti izvršitev tuje sodbe.

5. Odstavki od 1 do 4 se uporabljajo tudi za tujca, ki ima dovoljenje za stalno prebivanje, če je za dejanja, ki so podlaga za ENP, lahko kazensko preganjan na Nizozemskem in če se pričakuje, da zaradi kazni ali ukrepa, ki bi mu bil izrečen po predaji, ne bo izgubil pravice do prebivanja na Nizozemskem.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 8 Sąd Rejonowy w Poznaniu (okrožno sodišče v Poznaniu) je s sodbo z dne 5. februarja 2007, ki je postala pravnomočna 13. julija 2007, D. A. Popławskega, poljskega državljana, pogojno obsodilo na kazen zavora enega leta. S sklepom z dne 15. aprila 2010 je isto sodišče odredilo izvršitev kazni.

- 9 To sodišče je 7. oktobra 2013 zoper D. A. Popławskiego izdalo ENP zaradi izvršitve te kazni.
- 10 V okviru postopka v glavni stvari, ki se nanaša na izvršitev tega ENP, se rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) sprašuje, ali mora uporabiti člen 6(2) in (5) OLW, ki določa razlog za neizvršitev ENP za, med drugim, osebe, ki – tako kot D. A. Popławski – prebivajo na Nizozemskem.
- 11 Predložitveno sodišče navaja, da mora Nizozemska na podlagi člena 6(3) OLW, kadar zavrne izvršitev ENP, odreditveno državo članico obvestiti, da je „pripravljena“ prevzeti izvršitev kazni na podlagi mednarodne pogodbe, ki velja za Nizozemsko in odreditveno državo članico. Pojasnjuje, da je tak prevzem izvršitve v zadevi v glavni stvari pogojen s tem, da Poljska za to zaprosi. Poljska zakonodaja pa naj ne bi omogočala takega zaprosila v primeru, v katerem je zadevna oseba poljski državljan.
- 12 Predložitveno sodišče poudarja, da bi v takem položaju zavrnitev predaje lahko vodila do tega, da bi oseba, na katero se nanaša ENP, ostala nekaznovana. Po izdaji sodbe, s katero je bila predaja zavrnjena, bi se lahko izkazalo, da izvršitev kazni ni mogoča, zlasti zato, ker odreditvena država članica ni podala zaprosila v tem smislu, in to, da izvršitev kazni ni mogoča, ne bi imelo nobenega vpliva na sodbo, s katero je bila predaja zahtevane osebe zavrnjena.
- 13 Ker rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) v teh okoliščinah dvomi o skladnosti člena 6, od (2) do (4), OLW s členom 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, ki zavrnitev predaje dovoljuje le, če se izvršitvena država članica „zaveže“, da bo izvršila kazen v skladu s svojim nacionalnim pravom, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali lahko država članica prenese člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 v nacionalno pravo tako, da:

- je njen izvršitveni pravosodni organ vedno dolžan zavrniti predajo zaradi izvršitve kazni državljana ali prebivalca te države članice,
- je *ipso iure* posledica te zavrnitve pripravljenost za prevzem izvršitve prostostne kazni, izrečene zoper tega državljana ali prebivalca,
- se odločitev o prevzemu izvršitve vseeno sprejme šele po zavrnitvi predaje in je odločitev za prevzem odvisna od (1) tega, ali zanjo obstaja podlaga v veljavni mednarodni pogodbi, sklenjeni med odreditveno in izvršitveno državo članico, (2) pogojev, ki jih določa ta mednarodna pogodba, in (3) sodelovanja odreditvene države članice, npr. z vložitvijo ustreznega zaprosila,

tako da obstaja nevarnost, da izvršitvena država članica po zavrnitvi predaje ne more prevzeti izvršitve kazni, pri čemer ta nevarnost ne vpliva na dolžnost zavrnitve predaje zaradi izvršitve kazni?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

- (a) Ali lahko nacionalno sodišče neposredno uporabi določbe Okvirnega sklepa 2002/584, čeprav ta okvirni sklep na podlagi člena 9 Protokola (št. 36) o prehodni ureditvi [(UL 2012, C 326, str. 322)] po začetku veljavnosti Lizbonske pogodbe ohrani pravni učinek, dokler se ne razveljavi, razglasi za ničnega ali spremeni?
- (b) Če je odgovor pritrdilen: ali je člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 dovolj natančen in brezpogojen, da ga nacionalno sodišče lahko uporabi?

3. Če je odgovor na prvo vprašanje in drugo vprašanje, točka (b), nikalen: ali lahko država članica, katere nacionalno pravo kot pogoj za prevzem izvršitve prostostne kazni, izrečene v tujini, določa podlago v mednarodni pogodbi, ki ureja to vprašanje, prenese člen 4, točka 6, tega okvirnega sklepa

v nacionalno pravo tako, da že ta določba sama pomeni zahtevano pogodbeno pravno podlago, da bi se preprečila nevarnost nekaznovanosti, povezana z navedeno zahtevo nacionalnega prava po pogodbeni pravni podlagi, ki jo določa nacionalno pravo?

4. Če je odgovor na prvo vprašanje in drugo vprašanje, točka (b), nikalen: ali lahko izvršitvena država članica prenese člen 4, točka 6, navedenega okvirnega sklepa v nacionalno pravo tako, da za zavrnitev predaje svojega prebivalca, ki je državljani druge države članice, postavi pogoj, da mora imeti izvršitvena država članica možnost kazenskega pregona za kazniva dejanja, navedena v ENP, in da ne sme biti dejanskih ovir za kazenski pregon tega prebivalca, kot je na primer nepripravljenost odreditvene države članice, da posreduje kazenski spis, medtem ko takega pogoja ne postavi, če gre za zavrnitev predaje zaradi izvršitve kazni njenega državljanca?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Uvodna ugotovitve

- 14 Vprašanja za predhodno odločanje se nanašajo na to, ali je nacionalna zakonodaja, ki je zaradi razveljavitve in nadomestitve z nacionalnimi ukrepi za prenos Okvirnega sklepa 2008/909 prenehala veljati, skladna z Okvirnim sklepom 2002/584.
- 15 Predložitveno sodišče meni, da se ta nacionalna zakonodaja še vedno uporablja v postopku v glavni stvari, zlasti glede na dejstvo, da je Kraljevina Nizozemska na podlagi člena 28 Okvirnega sklepa 2008/909 podala izjavo, v kateri je v bistvu navedla, da bo za sodbe, ki so postale pravnomočne pred 5. decembrom 2011 – kot je sodba, ki je bila izdana zoper D. A. Popławskiego – še naprej uporabljala pravne instrumente o premestitvi obsojenih oseb, ki so se uporabljali pred tem okvirnim sklepom. Vendar pa Evropska komisija izpodbija veljavnost te izjave in tudi podobne izjave, ki jo je podala Republika Poljska, ter meni, da za položaj v postopku v glavni stvari v nasprotju s tem, kar je menilo predložitveno sodišče, veljajo nacionalne določbe, s katerimi se izvaja Okvirni sklep 2008/909.
- 16 V zvezi s tem je Sodišče že presodilo, da mora načeloma omejiti obravnavanje zadeve na vidike, ki mu jih je predložitveno sodišče predložilo v predlogu za sprejetje predhodne odločbe. Tako mora glede uporabe upoštevne nacionalne zakonodaje Sodišče upoštevati položaj, ki ga to sodišče šteje za ugotovljenega (sodba z dne 8. junija 2016, Hünnebeck, C-479/14, EU:C:2016:412, točka 36 in navedena sodna praksa). Poleg tega iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da se domneva upoštevnost vprašanj v zvezi z razlago prava Unije, ki jih je postavilo nacionalno sodišče v normativnem in dejanskem okviru, ki ga to opredeli v okviru lastne odgovornosti in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša (sodba z dne 8. decembra 2016, Eurosaneamientos in drugi, C-532/15 in C-538/15, EU:C:2016:932, točka 28 in navedena sodna praksa).
- 17 V teh okoliščinah je treba na vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, odgovoriti na podlagi normativnega in dejanskega okvira, ki ga je to začrtalo.

Prvo vprašanje

- 18 Predložitveno sodišče v prvem vprašanju v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero se izvaja ta določba, ki v primeru, v katerem predajo tujega državljanu z dovoljenjem za stalno prebivanje na ozemlju te države članice zahteva druga država članica za izvršitev zaporne kazni, ki je bila temu državljanu naložena s pravnomočno sodno odločbo, prvič, ne dovoli take predaje in, drugič, določa le obveznost pravosodnih organov prve države članice, da pravosodne organe druge države članice obvestijo, da so

pripravljeni prevzeti izvršitev te sodbe, ne da bi bila na dan zavrnitve predaje zagotovljena dejanska izvršitev sodbe in niti da bi bilo to zavrnitev mogoče izpodbijati, če bi se pozneje izkazalo, da je ta prevzem nemogoče izvesti.

- 19 V zvezi s tem, najprej, iz člena 1(2) Okvirnega sklepa 2002/584 izhaja, da je v njem opredeljeno načelo, da države članice vsak ENP izvršijo na podlagi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa. Izvršitveni pravosodni organi lahko, kot je Sodišče že presodilo, zavrnejo izvršitev takega naloga le v izjemnih okoliščinah, v taksativno naštetih primerih, ko se v skladu s tem okvirnim sklepom ENP ne izvrši, poleg tega pa je mogoče za izvršitev ENP postaviti samo pogoje, ki so izčrpno navedeni v tem okvirnem sklepu (glej v tem smislu sodbo z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točki 80 in 82 in navedena sodna praksa). Tako je izvršitev ENP načelo, zavrnitev predaje pa je izjema, ki jo je treba razlagati ozko.
- 20 Nato je treba spomniti, da člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 določa razlog za fakultativno neizvršitev ENP, v skladu s katerim izvršitveni pravosodni organ „lahko“ zavrne izvršitev ENP, izdanega zaradi izvršitve zaporne kazni, če med drugim zahtevana oseba prebiva v izvršitveni državi članici – kot je to v postopku v glavni stvari – in se ta država „zaveže“, da bo to kazen izvršila v skladu s svojim nacionalnim pravom.
- 21 Iz besedila člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 torej izhaja, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 30 sklepnih predlogov, da mora imeti v primeru, da se država članica odloči, da bo to določbo prenesla v nacionalno pravo, izvršitveni pravosodni organ kljub temu polje proste presoje v zvezi s tem, ali je treba izvršitev ENP zavrniti ali ne. V zvezi s tem mora imeti ta organ možnost, da upošteva razlog za fakultativno izvršitev iz te določbe, ki je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča ta, da se izvršitvenemu pravosodnemu organu omogoči, da kot posebej pomembno izpostavi možnost, da se zahtevani osebi po prestani kazni, na katero je bila obsojena, omogočijo boljše možnosti za ponovno vključitev v družbo (glej v tem smislu sodbo z dne 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, točka 32 navedena sodna praksa).
- 22 Iz besedila člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 izhaja tudi, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 45 sklepnih predlogov, da vsaka zavrnitev izvršitve ENP v zameno predpostavlja resnično zavezo izvršitvene države članice, da bo izvršila zaporno kazen, ki je bila izrečena zahtevani osebi, tako da ni mogoče šteti, da lahko zgolj okoliščina, da se je ta država izrekla za „pripravljeno“ izvršiti to kazen, upraviči tako zavrnitev. Iz tega sledi, da mora izvršitveni pravosodni organ pred vsako zavrnitvijo izvršitve ENP preveriti možnost dejanske izvršitve kazni v skladu s svojim nacionalnim pravom. Če izvršitvena država članica dejansko ne more izvršiti kazni, mora izvršitveni pravosodni organ izvršiti ENP in torej zahtevano osebo predati odreditveni državi članici.
- 23 Zato zakonodaje države članice, s katero se izvaja člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 – ki določa, da morajo njeni pravosodni organi vedno, kadar zahtevana oseba prebiva v tej državi članici, zavrniti izvršitev ENP, ne da bi imeli ti organi kakršno koli polje proste presoje in ne da bi se ta država zavezala, da bo dejansko izvršila zaporno kazen, ki je bila izrečena tej zahtevani osebi, s čimer se ustvarja nevarnost, da bo ta zahtevana oseba ostala nekaznovana – ni mogoče šteti za skladno s tem okvirnim sklepom.
- 24 Na prvo vprašanje je treba torej odgovoriti, da je treba člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero se izvaja ta določba, ki v primeru, v katerem predajo tujega državljanu z dovoljenjem za stalno prebivanje na ozemlju te države članice zahteva druga država članica za izvršitev zaporne kazni, ki je bila temu državljanu naložena s pravnomočno sodno odločbo, prvič, ne dovoli take predaje in, drugič, določa le obveznost pravosodnih organov prve države članice, da pravosodne organe druge države članice obvestijo, da so

pripravljeni prevzeti izvršitev te sodbe, ne da bi bila na dan zavrnitve predaje zagotovljena dejanska izvršitev sodbe in niti da bi bilo to zavrnitev mogoče izpodbijati, če bi se pozneje izkazalo, da je ta prevzem nemogoče izvesti.

Drugo in tretje vprašanje

- 25 Predložitveno sodišče z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba preučiti skupaj, v bistvu sprašuje, ali imajo določbe Okvirnega sklepa 2002/584 neposreden učinek, in če ne, ali se lahko nizozemsko pravo razlaga v skladu s pravom Unije tako, da kadar država članica kot pogoj za prevzem izvršitve zaporne kazni določi, da za to obstaja pravna podlaga v mednarodni pogodbi, člen 4, točka 6, tega okvirnega sporazuma sam predstavlja pogodbeno podlago, ki se zahteva po nacionalnem pravu.
- 26 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Okvirni sklep 2002/584 nima neposrednega učinka. Ta okvirni sklep je bil namreč sprejet na podlagi prejšnjega tretjega stebra Evropske unije, med drugim na podlagi člena 34(2)(b) EU (v različici pred Lizbonsko pogodbo). Ta določba pa je določala, da okvirni sklepi nimajo neposrednega učinka (glej po analogiji sodbo z dne 8. novembra 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, točka 56).
- 27 Dodati je treba, da v skladu s členom 9 Protokola (št. 36) o prehodni ureditvi akti institucij, organov, uradov in agencij Unije, sprejeti na podlagi Pogodbe EU pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe, ohranijo pravni učinek, dokler se ne razveljavijo, razglasijo za nične ali spremenijo zaradi izvajanja Pogodb. Kot pa je generalni pravobranilec navedel v točki 67 sklepnih predlogov, Okvirni sklep 2002/584 po začetku veljavnosti Lizbonske pogodbe ni bil razveljavljen, razglašen za ničen ali spremenjen.
- 28 Čeprav določbe Okvirnega sklepa 2002/584 nimajo neposrednega učinka, pa so v skladu s členom 34(2)(b) EU za vsako državo članico zavezujoče glede cilja, ki ga je treba doseči, nacionalnim organom pa prepuščajo izbiro oblike in metod (glej po analogiji sodbo z dne 8. novembra 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, točka 56).
- 29 V obravnavanem primeru, kot izhaja iz točk od 19 do 24 te sodbe, če pogoji iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 niso izpolnjeni, člen 1(2) tega okvirnega sklepa države članice zavezuje, da ENP izvršijo na podlagi načela medsebojnega priznavanja.
- 30 V tem kontekstu je treba spomniti, da morajo v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča države članice sprejeti vse ustrezne ukrepe, splošne ali posebne, za zagotovitev izpolnjevanja svojih obveznosti, ki izhajajo iz okvirnega sklepa (glej v tem smislu po analogiji sodbo z dne 16. junija 2005, Pupino, C-105/03, EU:C:2005:386, točka 42).
- 31 Natančneje, iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da imajo nacionalni organi, vključno z nacionalnimi sodišči, zaradi zavezujoče narave okvirnih sklepov obveznost skladne razlage nacionalnega prava. Pri uporabi nacionalnega prava morajo torej ta sodišča, ko to pravo razlagajo, to kar najbolj razlagati glede na besedilo in namen okvirnega sklepa, zato da bi dosegla v njem določen namen. Ta obveznost skladne razlage nacionalnega prava je dejansko neločljivo povezana s sistemom Pogodbe DEU, ker nacionalnim sodiščem omogoča, da v okviru svoje pristojnosti zagotovijo polni učinek prava Unije, kadar odločajo v sporih, ki so jim predloženi (sodba z dne 8. novembra 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, točki 58 in 59 ter navedena sodna praksa).
- 32 Za načelo skladne razlage nacionalnega prava res veljajo nekatere omejitve. Tako je obveznost nacionalnega sodnika, da se pri razlagi in uporabiupoštevnih pravil nacionalnega prava sklicuje na vsebino okvirnega sklepa, omejena s splošnimi pravnimi načeli, zlasti z načeloma pravne varnosti in prepovedi retroaktivnosti. Navedeni načeli nasprotujeta predvsem temu, da bi se lahko z navedeno

obveznostjo na temelju posameznega okvirnega sklepa in neodvisno od zakona, sprejetega za njegovo izvajanje, določila oziroma povečala kazenska odgovornost tistih, ki kršijo njegove določbe (sodba z dne 8. novembra 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, točke od 62 do 64 in navedena sodna praksa).

- 33 Poleg tega se načelo skladne razlage ne more uporabiti tako, da bi se nacionalno pravo razlagalo *contra legem* (sodba z dne 28. julija 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 34 Vendar je res, da načelo skladne razlage zahteva, da nacionalna sodišča ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi načinov razlage, ki jih priznava nacionalno pravo, naredijo vse, kar je v njihovi pristojnosti, da zagotovijo polni učinek zadevnega okvirnega sklepa in dosežejo rešitev v skladu z njenim ciljem (sodba z dne 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, točka 56 in navedena sodna praksa).
- 35 V tem kontekstu je Sodišče že presodilo, da obveznost skladne razlage nacionalna sodišča zavezuje, da po potrebi spremenijo ustaljeno sodno prakso, če ta temelji na razlagi nacionalnega prava, ki ni združljiva s cilji okvirnega sklepa (sodba z dne 8. novembra 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, točka 67 in navedena sodna praksa).
- 36 Sodišče je tako presodilo, da je nacionalno sodišče, če meni, da določbe nacionalnega prava ne more razlagati v skladu z okvirnim sklepom, ker je vezano na razlago, ki jo je glede te nacionalne določbe podalo nacionalno vrhovno sodišče v odločbi o razlagi, dolžno samo zagotoviti polni učinek okvirnega sklepa, tako da po potrebi na podlagi lastne pristojnosti ne uporabi razlage, ki jo je podalo nacionalno vrhovno sodišče, če ta razlaga ni v skladu s pravom Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 8. novembra 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, točki 69 in 70).
- 37 Ob upoštevanju teh pojasnil je treba poudariti, da v tej zadevi obveznost nacionalnega sodišča, da zagotovi polni učinek Okvirnega sklepa 2002/584, sicer povzroči to, da ima nizozemska država obveznost, da izvrši zadevni ENP ali v primeru zavrnitve zagotovi učinkovito izvršitev kazni, ki je bila izrečena na Poljskem, vendar pa nikakor ne vpliva na ugotovitev kazenske odgovornosti D. A. Popławskega, ki izhaja iz sodbe, ki jo je zoper njega 5. februarja 2007 izrekel Sąd Rejonowy w Poznaniu (okrožno sodišče v Poznaniu), in se *a fortiori* tudi ne more šteti, da to odgovornost povečuje.
- 38 Poleg tega je treba opozoriti, da predložitveno sodišče meni, da – v nasprotju s tem, kar je Openbaar Ministerie (državno tožilstvo, Nizozemska) navedlo na obravnavi – za izjavo, s katero je to tožilstvo odreditvenemu pravosodnemu organu sporočilo, da je na podlagi člena 6(3) OLW pripravljeno prevzeti izvršitev kazni na podlagi zadevnega ENP, ni mogoče šteti, da pomeni resnično zavezo nizozemske države, da bo izvršila to kazen, razen če se člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 šteje za pogodbeno pravno podlago v smislu člena 6(3) OLW, ki omogoča učinkovito izvršitev take kazni na Nizozemskem.
- 39 V zvezi s tem je treba spomniti, da Sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso ni pristojno za razlago nacionalnega prava držav članic (sodba z dne 16. februarja 2017, Agro Foreign Trade & Agency, C-507/15, EU:C:2017:129, točka 23 in navedena sodna praksa). Predložitveno sodišče je torej edino pristojno za presojo, ali je treba Okvirni sklep 2002/584 izenačiti s tako pogodbeno pravno podlago v smislu člena 6(3) OLW.
- 40 Vendar pa je Sodišče, ki je pozvano, naj nacionalnemu sodišču v okviru postopka predhodnega odločanja da koristen odgovor, pristojno, da na podlagi spisa v postopku v glavni stvari ter pisnih in ustnih stališč, ki so mu predložena, navede smernice, da lahko nacionalno sodišče o zadevi odloči (glej v tem smislu sodbo z dne 17. julija 2014, Leone, C-173/13, EU:C:2014:2090, točka 56).

- 41 V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da mora v skladu z uvodno izjavo 11 Okvirnega sklepa 2002/584 ENP v odnosih med državami članicami zamenjati vse prejšnje dokumente o izročitvi, vključno z vsemi določbami naslova III Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma, omenjene v točki 3 te sodbe, v delih, v katerih ta ureja izročitev oseb. Ker je torej ta okvirni sklep nadomestil vse mednarodne pogodbe, ki so v zvezi s tem obstajale med različnimi državami članicami, in ker velja hkrati z mednarodnimi pogodbami o izročitvah, ki jih imajo različne države sklenjene s tretjimi državami – pri čemer ima lastno pravno ureditev, ki jo opredeljuje pravo Unije – ni mogoče izključiti možnosti izenačitve tega okvirnega sklepa s tako mednarodno pogodbo.
- 42 Drugič, Okvirni sklep 2002/584 ne vsebuje nobene določbe, iz katere bi bilo mogoče sklepati, da nasprotuje temu, da bi se besedilo „druge veljavne mednarodne pogodbe“ iz člena 6(3) OLW razlagalo tako, da zajema tudi člen 4, točka 6, tega okvirnega sklepa, če je mogoče s tako razlago zagotoviti, da izvršitveni pravosodni organ možnost zavrnitve ENP uporabi le, če je na Nizozemskem zagotovljena dejanska izvršitev kazni, ki je bila izrečena D. A. Popławskemu, in da se tako doseže rešitev, ki je skladna z namenom tega okvirnega sklepa.
- 43 V teh okoliščinah je treba na drugo in tretje vprašanje odgovoriti, da določbe Okvirnega sklepa 2002/584 nimajo neposrednega učinka. Vendar pa mora pristojno nacionalno sodišče ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi metod razlage, ki jih to pravo priznava, nacionalne določbe v postopku v glavni stvari kar najbolj razlagati glede na besedilo in namen tega okvirnega sklepa, kar v tem primeru pomeni, da imajo v primeru zavrnitve izvršitve ENP, ki je bil izdan za predajo osebe, zoper katero je bila v odreditveni državi članici izdana pravnomočna sodba, s katero je bila ta oseba obsojena na zaporno kazen, pravosodni organi izvršitvene države članice obveznost, da sami zagotovijo učinkovito izvršitev kazni, ki je bila tej osebi izrečena.

Četrto vprašanje

- 44 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati v tem smislu, da državo članico pooblašča, da zavrne izvršitev ENP, ki je bil izdan za predajo osebe, državljana druge države članice, zoper katero je bila izdana pravnomočna sodba, s katero je bila ta oseba obsojena na zaporno kazen, zgolj zato, ker namerava prva država članica zoper to osebo sprožiti pregon na podlagi istih dejstev, kot so tista, zaradi katerih je bila ta sodba izrečena, pri čemer ta država članica sistematično zavrača predajo svojih državljanov zaradi izvršitve sodb, s katerimi so bili ti državljani obsojeni na zaporne kazni.
- 45 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 ne vsebuje nobenega elementa, na podlagi katerega bi se ta določba lahko razlagala tako, da pravosodni organ države članice pooblašča, da zavrne izvršitev ENP, če se lahko na podlagi istih dejstev, kot so tista, na podlagi katerih je bila izdana pravnomočna kazenska sodba, ki je bila izrečena zoper zahtevano osebo, zoper to osebo sproži nov kazenski postopek na ozemlju te države članice.
- 46 Poleg tega, da člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 sploh ne omenja te možnosti, je treba namreč ugotoviti, da bi bila taka razlaga v nasprotju s členom 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki med drugim določa, da ne sme biti nihče ponovno v kazenskem postopku zaradi kaznivega dejanja, za katero je bil v Uniji v skladu z zakonom s pravnomočno sodbo že oproščen ali obsojen.
- 47 Ker v teh okoliščinah taka razlaga nikakor ne bi bila skladna s pravom Unije, se ni treba opredeliti glede vprašanja, ali bi lahko vodila do morebitne diskriminacije med državljani Nizozemske in državljani drugih držav članic, ki prav tako ne bi bila skladna s pravom Unije.

- 48 Glede na zgoraj navedeno je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da ta države članice ne pooblašča, da zavrne izvršitev ENP, ki je bil izdan za predajo osebe, zoper katero je bila izdana pravnomočna sodba, s katero je bila ta oseba obsojena na zaporno kazen, zgolj zato, ker namerava ta država članica zoper to osebo sprožiti pregon na podlagi istih dejstev, kot so tista, zaradi katerih je bila izdana ta sodba.

Stroški

- 49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. Člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero se izvaja ta določba, ki v primeru, v katerem predajo tujega državljana z dovoljenjem za stalno prebivanje na ozemlju te države članice zahteva druga država članica za izvršitev zaporne kazni, ki je bila temu državljanu naložena s pravnomočno sodno odločbo, prvič, ne dovoli take predaje in, drugič, določa le obveznost pravosodnih organov prve države članice, da pravosodne organe druge države članice obvestijo, da so pripravljeni prevzeti izvršitev te sodbe, ne da bi bila na dan zavrnitve predaje zagotovljena dejanska izvršitev sodbe in niti da bi bilo to zavrnitev mogoče izpodbijati, če bi se pozneje izkazalo, da je ta prevzem nemogoče izvesti.
2. Določbe Okvirnega sklepa 2002/584 nimajo neposrednega učinka. Vendar pa mora pristojno nacionalno sodišče ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in ob uporabi metod razlage, ki jih to pravo priznava, nacionalne določbe v postopku v glavni stvari kar najbolj razlagati glede na besedilo in namen tega okvirnega sklepa, kar v tem primeru pomeni, da imajo v primeru zavrnitve izvršitve evropskega naloga za predajo, ki je bil izdan za predajo osebe, zoper katero je bila v odreditveni državi članici izdana pravnomočna sodba, s katero je bila ta oseba obsojena na zaporno kazen, pravosodni organi izvršitvene države članice obveznost, da sami zagotovijo učinkovito izvršitev kazni, ki je bila tej osebi izrečena.
3. Člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 je treba razlagati tako, da države članice ne pooblašča, da zavrne izvršitev evropskega naloga za predajo, ki je bil izdan za predajo osebe, zoper katero je bila izdana pravnomočna sodba, s katero je bila ta oseba obsojena na zaporno kazen, zgolj zato, ker namerava ta država članica zoper to osebo sprožiti pregon na podlagi istih dejstev, kot so tista, zaradi katerih je bila izdana ta sodba.

Podpisi